

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobců **a) A. G., b) D. G.**, oba zastoupeni Michalem Benčokem, advokátem se sídlem Václavské náměstí 17, Praha 1, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 4. 2003, čj. OAM-2543/VL-07-P01-2001, vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 5 Az 170/2003, o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 10. 9. 2004, čj. 5 Az 170/2003 - 60,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Odměna advokáta Michala Benčoka **s e u r č u j e** částkou 3500 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného uvedeným v záhlaví tohoto rozhodnutí nebyl žalobcům (dále též „stěžovatelé“) udělen azyl podle § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“); současně na ně nebyla vztažena překážka vycestování podle 91 zákona o azylu. Žalovaný uvedl, že důvodem žádosti žalobců o udělení azylu byla špatná bezpečnostní situace ve vlasti projevující se teroristickými akcemi, únosy a mizením dětí. Dalšími důvody byla nezaměstnanost, obava z toho, že by starší syn žalobce ad a) musel na vojnu, dále obavy o mladšího syna [žalobce ad b) – pozn. soudu] a tři případy zajištění

žalobce ad a) policií. Podle žalovaného nejsou tyto potíže důvodem pro udělení azylu, neboť nebyl uveden jediný případ pronásledování či odůvodněného strachu z pronásledování z některého z důvodů podle § 12 zákona o azylu. Tvzení, že žalobce ad a) byl v letech 1999 a 2000 celkem třikrát zajištěn policií, nepůsobí věrohodně, neboť v žádosti o udělení azylu ani ve vlastnoručně psaném prohlášení o tom žalobce ad a) vůbec nehovořil; navíc to nelze bez dalšího považovat za pronásledování, neboť ve dvou případech byl žalobce ad a) propuštěn ještě cestou na policejní stanici a potřetí byl propuštěn po třech hodinách. Do vlasti se navíc opakovaně z České republiky vracel, což nesvědčí o tom, že by jej přístup policie závažněji znepokojoval. Bezpečnostní situace ve S. kraji, kde žalobci žili, je podle žalovaného relativně klidná, navíc teroristické akce jsou již celosvětovým problémem a je velmi obtížné takovým jevům předcházet. Žalovaný uvedl, že ani případnou povinnost staršího syna žalobce ad a) nastoupit výkon vojenské služby nelze považovat za pronásledování ze strany státní moci, neboť se jedná o zákonem stanovenou povinnost jednotlivce vůči státu; žádost staršího syna žalobce ad a) však byla posuzována samostatně v jiném správním řízení. Žalovaný neshledal u žalobců naplnění důvodů pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu; dále se vyjádřil k neudělení azylu podle § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona o azylu a k neexistenci překážky vycestování podle § 91 zákona o azylu.

Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 10. 9. 2004, čj. 5 Az 170/2003 - 60, byla žaloba proti tomuto rozhodnutí jako nedůvodná zamítnuta. Soud uvedl, že žalovaný v rozhodnutí spolehlivě prokázal a odůvodnil, proč žalobci nesplňují důvody pro udělení azylu. Podle soudu není obava o bezpečnost rodiny sama o sobě důvodem pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Soud označil za účelovou žádost žalobce ad a) o udělení azylu, neboť před jejím podáním Českou republiku opakovaně navštívil, o azyl však nepožádal. Soud dále uvedl, že žalovaný se zaměřil na prokázání skutečností, zda byli žalobci ve vlasti vystaveni pronásledování, resp. zda měli odůvodněný strach z pronásledování. Podkladem pro rozhodnutí byly kromě žádosti a protokolu o pohovoru také listinné důkazy, mj. informace společnosti Člověk v tísni ze dne 20. 11. 2002; žalobce ad a) [ve správním řízení i v řízení před soudem prvního stupně jednající i jménem svého tehdy ještě nezletilého syna, žalobce ad b) – pozn. soudu] byl s obsahem těchto listin seznámen, nežádal však doplnění ani nenavrl k prokázání svých tvrzení další důkazy. Žalovaný pak hodnotil obsah informací v souvislosti s tvrzeními žalobce ad a), přičemž mezi jednotlivými důkazy a zjištěným skutkovým stavem neexistuje logický rozpor; proto se soud neztotožnil s tím, že chybí logická vazba mezi rozhodnutím a podklady pro ně. Soud dále shledal zákonným rozhodnutí o neudělení azylu podle § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona o azylu i rozhodnutí o neexistenci překážky vycestování podle § 91 zákona o azylu a žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Ve včasné a ve lhůtě doplněné kasační stížnosti stěžovatelé uplatnili důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Stěžovatelé namítli porušení § 3 odst. 4 spr. ř., neboť nebyl řádně zjištěn skutečný stav věci; situaci v Rusku nelze hodnotit jako stabilizovanou. Žalovaný i soud pochybily, pokud shledaly, že politická a bezpečnostní situace v regionech Ruské federace hraničících s Čečnou nemá vliv na posouzení případu žalobců. Dále stěžovatelé namítli porušení § 46 spr. ř., neboť rozhodnutí vycházela z nesprávného výkladu § 12 zákona o azylu, soud nepřihlédl k soustavnému porušování lidských práv v Rusku formou nezabezpečení ochrany občanů žijících v krizových oblastech; stěžovatel ad a) nemůže bez přímého ohrožení života vykonávat živnost nebo pracovat na území města P. Stěžovatelé dále namítli porušení § 32 odst. 1 spr. ř., neboť soud se nezabýval praxí ruských orgánů při potírání terorismu. Stěžovatelé sice nemohou pro svá tvrzení nabídnout důkazy, ale vědí o tom, že se ruské bezpečnostní služby snaží infiltrovat

do teroristických struktur, a že určité operace jsou prováděny pod patronací těchto služeb. Stěžovatelé jsou přesvědčeni o naplnění důvodů pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť mají neustálé odůvodněné obavy o život. Podle stěžovatelů nejsou mocenské orgány Ruska schopny zajistit ochranu občanů na území regionů hraničících s Čechou a Republikou Severní Osetie a Ingušskem. V celé oblasti jsou podle stěžovatelů praktikovány metody vydírání za účelem zisku finančních prostředků pro různé skupiny teroristů, mafiánů a kriminálních živlů, hrozí také krádeže lidí či únosy, kdy bandité požadují výkupné. K porušení § 34 odst. 1 spr. ř. stěžovatelé uvedli, že se obávají zahájení trestního stíhání proti stěžovateli ad b) za nenastoupení vojenské služby, jež již bylo údajně zahájeno proti jeho staršímu bratrovi, a vyšetřovatel stěžovateli ad a) sdělil, že může být zahájeno i proti stěžovateli ad b). Podpis na předvolance staršího syna stěžovatele ad a) byl údajně zfalšován, neboť ten se v inkriminovanou dobu nacházel nepřetržitě na území České republiky. Stěžovatelé jsou přesvědčeni, že nesprávným posouzením bezpečnostní situace bylo v jejich věci nesprávně rozhodnuto. Proto stěžovatelé navrhli, aby rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 10. 9. 2004, čj. 5 Az 170/2003 - 60, byl zrušen a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení; současně stěžovatelé požádali o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti popřel oprávněnost jejího podání, neboť je přesvědčen o tom, že jeho rozhodnutí i rozhodnutí soudu byla vydána v souladu s právními předpisy. Žalovaný uvedl, že stěžovatelé nesplňují taxativně vymezené důvody pro udělení azylu; problémy, které měli ve vlasti, nelze považovat za pronásledování ve smyslu zákona o azylu, neboť jednání třetích osob nelze přičítat státním orgánům v zemi původu. Žalovaný neshledal ani důvod pro udělení humanitárního azylu a navrhl zamítnutí kasační stížnosti a nepřiznání odkladného účinku.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a stěžovatelé v ní namítají důvody odpovídající § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. a jejím rozsahem a důvody je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Kasační stížnost byla podána z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., podle něhož lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, měl napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit. Stěžovateli označený § 3 odst. 4 spr. ř. ukládá správnímu orgánu povinnost vycházet při rozhodování ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Totéž vyplývá i z § 46 spr. ř., podle něhož musí být rozhodnutí ve správním řízení vydáno v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, vycházet ze spolehlivě zjištěného stavu věci a obsahovat předepsané náležitosti. Podle názoru Nejvyššího správního soudu žalovaný zjistil v řízení spolehlivě stav věci, když vycházel ze subjektivních informací sdělených žalobcem a z objektivních zpráv o situaci v zemi jeho původu. Tyto prameny poté žalovaný hodnotil samostatně i v jejich vzájemné souvislosti a na základě takto provedeného hodnocení dospěl k závěru, že stěžovatelé nenaplnili důvody pro udělení azylu na území České republiky, neboť nebylo shledáno jejich pronásledování nebo odůvodněný strach z pronásledování z některého taxativně vymezeného důvodu pro udělení azylu. Pokud jde o tvrzené porušení § 32 odst. 1 spr. ř., podle něhož je správní orgán povinen zjistit přesně a úplně skutečný stav

věci a za tímto účelem si opatřit podklady pro rozhodnutí, s touto skutečností se vypořádal již Městský soud v Praze, jenž uvedl, že žalovaný posoudil veškerá tvrzení žalobce ad a) uvedená v žádosti o udělení azylu a v protokolu k důvodům pro udělení azylu se zprávou společnosti Člověk v tísni, obstaral si tedy dostatečné množství podkladů pro to, aby mohl věc posoudit a rozhodnout. Žalovaný se zabýval rovněž tvrzením stěžovatelů, že mají obavu z teroristického útoku, dospěl však k závěru, že sama obava z teroristických útoků není důvodem pro udělení azylu, neboť terorismus je globálním jevem a je velmi obtížné takovým jevům předcházet kdekoli na světě. Tvrzeními o nedostatečném posouzení infiltrace ruských bezpečnostních služeb do teroristických organizací, o praktikách vydírání ze strany teroristů a o nemožnosti žalobce ad a) provozovat živnost se Nejvyšší správní soud nemohl zabývat, neboť byla uplatněna teprve v řízení o kasační stížnosti; ke skutečnostem uplatněným po vydání kasační stížnosti napadeného rozhodnutí však Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 4 s. ř. s. nepřihlíží. K tvrzení, že byl porušen § 34 odst. 1 spr. ř., podle něhož lze k dokazování použít všech prostředků, jimiž lze zjistit a objasnit skutečný stav věci, tím, že nebyla zohledněna obava z potenciálního postihu žalobce ad b) za nenastoupení vojenské služby a že nebylo v dokazování zohledněno údajné trestní stíhání staršího syna žalobce ad a) za nenastoupení vojenské služby, soud uvedl, že důvody staršího syna žalobce ad a) nejsou předmětem tohoto řízení. Pokud jde o možné trestní stíhání stěžovatele ad b), žalovaný nepochybil, když je nepovažoval za důvod pro udělení azylu, neboť se jednalo o ničím nepodložené tvrzení ohledně situace, která by v budoucnu mohla nastat. Nejvyšší správní soud dospěl ze všech uvedených důvodů k závěru, že správní řízení předcházející vydání napadeného rozhodnutí nebylo zatíženo vadou a proto důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. není dán.

Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Za této procesní situace, kdy Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl neprodleně po jejím obdržení a po nezbytném poučení účastníků řízení o složení senátu, se z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s., neboť neúspěšným žalobcům náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému v souvislosti s řízením o kasační stížnosti žalobců žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly. Stěžovatelům byl pro řízení o kasační stížnosti ustanoven zástupcem advokát. V případě ustanovení zástupce účastníku řízení platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7 s. ř. s., § 120 s. ř. s.). Soud proto určil odměnu advokátovi částkou 4 x 800 Kč za čtyři úkony právní služby – spočívající v první poradě se dvěma klienty včetně převzetí a přípravy zastoupení a sepsání doplnění kasační stížnosti ze dne 12. 5. 2005 jménem dvou stěžovatelů a 4 x 75 Kč paušální náhrady hotových výdajů, v souladu s § 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. b) a d) a § 12 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, celkem 3500 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. listopadu 2005

č. j. 3 Azs 75/2005 - 112

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu